



Een vriendin vroeg mij zo'n 25 jaar geleden: "Als niets er toe zou doen, wat een ander er van vindt niet, wat er financieel mogelijk is niet, wat je opleidingen betreft niet, als je helemaal vrijuit kunt denken, wat zou je dan het liefste doen...?!!!" Over het antwoord hoefde ik niet lang na te denken: "Iets met paarden!!" Het is denk ik de belangrijkste vraag die iemand mij ooit heeft gesteld.

Ik stel hem mijzelf nog geregeld. Het brengt mij bij wat ik diep in mijn hart het liefste wil. Op dat moment was mijn wens totaal onmogelijk. Ik was net gescheiden, had twee kleine kinderen en woonde in een klein rijtjeshuis, ik had een leuke parttime baan en ik was een doorsnee manegeruiter. Het duurt ongeveer drie jaar, dan krijgt mijn wens steeds meer de ruimte om waar te worden.

Er is moed voor nodig, om mijn leven te veranderen, in het diepe te duiken, risico's te nemen om dat te gaan doen wat ik voel dat bij mij past. Zoals jullie weten is het leven met de paarden er

Bevrijding

gekomen. Eerst in Putten, later in Valthermond. Ik geef lessen in binnen en buitenland. Inmiddels heb ik veel geleerd over paarden, hoe ze in elkaar zitten, hoe ze wel en niet kunnen bewegen, over hun gedrag en over de interactie met mensen. Met vallen en opstaan werd ik steeds wijzer. Wat leuk is om te merken, is dat de honger naar kennis blijft, omdat ik het zooooo interessant vind. Ik ga naar cursussen, volg opleidingen, heb veel contact met dierenartsen en behandelaren, want ik wil altijd nog meer weten. Op ieder 'daarom' antwoord, heb ik een 'waarom' vraag. Zeker, af en toe twijfel ik of mijn keuze de goede is, soms is mijn leven zwaar, maar als ik met de paarden ben en leerlingen inzicht kan geven, voel ik mij als een vis in het water!

Ik gun het iedereen om zichzelf de vraag te stellen en het antwoord te vinden op: "Als niets er toe zou doen, wat een ander er van vindt niet, wat er financieel mogelijk is niet, wat je opleidingen betreft niet, als je helemaal vrijuit kunt denken, wat zou je dan het liefste doen?"

Zoals Nelson Mandela in zijn inaugurele rede zei:

Onze grootste angst is niet dat we onvolmaakt zijn.

Onze grootste angst is dat we mateloos krachtig zijn.

Het is ons Licht, niet onze schaduw, die ons het meest beangstigt.

We vragen onszelf: "Wie ben ik om briljant te zijn, prachtig, talentvol, fantastisch?"

Maar wie ben jij om dat niet te zijn?

Je bent een kind van God.

Je onbelangrijk voordoen bewijst de wereld geen dienst.

Er is niets verlichts aan je klein te maken, opdat andere mensen zich bij jou niet onzeker zullen voelen.

We zijn allemaal bedoeld om te stralen als kinderen.

We zijn allemaal geboren om de glorie van God die in ons is, te openbaren.

Die is niet alleen maar in sommige van ons, die is in iedereen!

En als wij ons Licht laten stralen, geven we onbewust andere mensen toestemming hetzelfde te doen.

Als wij van onze eigen angst bevrijd zijn, bevrijdt onze aanwezigheid vanzelf anderen.